

Professoren ham den meste Tid ligge hen i en Morfindøs, hvorunder han til Gengæld pintes af hæslege Mareridt. Mens det for hans Omgivelser saae ud, som om han sov dybt og drømmeløst, jog der ham alle Slags uhyggelige Billeder gennem Sjælen med en Klarhed som paa et Filmsteater. Snart var det Rækker af dybe Kældere og Trappegange fulde af al Slags modbydeligt Affald og Skrammel, snart endeløse Jernbanetog eller Dampskibe i rasende Fart og fulde af Mennesker med afskyeligt forvrængede Ansigter. Sin Ungdomselskedes blodige Hoved med Skudsaaret i Tindingen saae han stadig imellem dem, ogsaa sine Forældre og andre Folk, han havde kendt i sin Barndom. De rullede med Øjnene og skar Grimacer som mekaniske Dukker.

Den næste Dag havde Tilstanden bedret sig. Henimod Aften var han fuldt vaagen og klar, og kunde ogsaa tale lidt. Frk. Evaldsen var hos ham hele Dagen; men det var altid Bjerreby, han spurgte efter, naar der var noget, han vilde sige. Zaun vilde han ikke se, skønt den trofaste lille Mand var den første, der mødte paa Kliniken om Morgen, og stadig kom igen i Løbet af Dagen for at tilbyde sin Tjeneste, dersom der paa nogen Maade kunde være Brug for ham.

Engang, da Enslev et Øjeblik var bleven alene med Bjerreby, sagde han: